

A khál faj múltja és jelene Yneven

Korábban már foglalkoztunk a mostoha sorsú faj különböző nyomaival és forrásaival. Pár évvel ezelőtt egy kisebb esszé is készült róluk és arról, hogyan és miként lehetne őket értelmezni a M.A.G.U.S. világában. Konceptiójuk erősítésére korábban már olvashattatok oldalunkon egy külön kiegészítőt velük kapcsolatban (Khálok Könyve) és a nyelvi sajátosságait összegző gyűjtőmunka eredményét (Khál szószedet).

A kalandok kontinensének sokszínű népei között is mindig kilógott a khál faj, amely testi ereje és állati ösztöne révén inkább Bestiáriumok lapjaira illett volna, de erős erkölcsi és szigorú becsületkódexe révén mégiscsak a Kalandozók Pantheonjába vágyakozók sorát gyarapították Yneven. Mégis méltatlanul kevés történet szól róluk, talán mert ez a kettőség a híruket halló krónikások és bárdok írókedvét is elapasztja.

Nem úgy a tudás istenének szolgálóié, akik közül sokan kutatják a faj eredetét mert meghatározónak tartják Dél-Ynev történelmében őket és eképpen Krad sugallataira jövőjében is nagy tettekre predestinálják őket. Az alább következő kutatások eredménye is egy az arany kört viselő paplovag, *Isidor de Sedierta* érdemeit dicséri, akinek déli kalandozásai során megadatott, hogy megküzdhessen ezen faj képviselőjével és később egy másik oldalán is verekedjen, így tapasztalatai közvetlenek és első kézből származóak.

A khál faj eredetét jóval az általunk ismert Démonikus Ó-Birodalom előttre vezeti vissza, mikor egy másik síkon félvad állatokként éltek. Jól lehet akkoriban valóban nem is voltak többek, mint az általunk is ismert nagyragadozók. Békéjüket azonban hamarosan egy síkjukat is elérő mágikus háború szele zavarta meg és ösztönösen ellenségük ellensége oldalán avatkoztak be a küzdelembe. Nyilvánvaló volt a számukra, hogy a másik választási lehetőségük a kihalás lett volna.

Ezért a kényszerű szövetségért nagy árat fizettek: bár győzelemre segítettek a démonok ellenében létrejött több ősfaj hevenyészett együttesét, de az otthonuknak nevezett világ elpusztult a konfliktusban. Síkjáró szövetségeseik révén telepedhettek le egy fiatal világ, Satralis elsődleges anyagi síkján és kezdődhetett el a faj valódi fejlődése körülvéve egykori szövetségeseikkel. A khál faj gyorsan tanult és hamar kivívta helyét a démonigázó aquir fajok hatalmára alapuló Birodalom nemességében.

Hatalomvágyuk azonban, mint minden fiatal fajnál elhatalmasodott rajtuk és a szerafizmus tudományát elsajátítva egyre magasabb célra törtek. Végül a sulykot az Idő Démonainak leigázásával vetették el, amely már önmagában is veszedelmes vállalkozás volt, de nagyra törő terveikre féltékeny fajok pedig megtagadták tőlük a segítséget. Sikereik dacára egy idő után már nem voltak képesek uralni a kísérletek nyomán elszabadult erőket és végül az Idő Kígyó megrázta magát és a Birodalom több lehetséges jövőben egyszerre összeomlott.

Azonban maradt még annyi potenciálja más síkokon, hogy hamarosan újjászerveződhessen Yneven is. Ekkor már azonban a khál fajt mint a „meg nem történt vég” okozóit kiközösítették és alantas feladatokra osztották be, megfosztva sokukat egykori címüktől és rangjuktól. A legbölcsebbek előre látták a számukra bizonytalanra vált jövőt és az egykori Birodalmuk egy eldugott és elzárt szegletében megalakították Khag-ot, a Hazát és ide igyekeztek minél több fajtársukat elmenekíteni. Ez persze nem szült jó vért az újjászervező Birodalom nagyjai között.

A khál faj megosztottá és önmagával meghasonlottá vált az új hazában is, miközben egy külső ellenség is fenyegette. A Haza mágikus védelmén belül *Khalar*, a *Rőt Vadász* és *Idéző H'Raahgr* belső hatalmi harca gyengítette a faj

egységét, de végül egyikük sem győzhetett. *Khalar*t egy párviadalban halálra sebezte egy hadúr a Birodalomból, akit a *Sötét Igék Szólójának* neveznek. Ezután áldásával szórta szét lelkét a megmaradt khál faj tagjai között törvényt és endet adva az új haza fiainak és lányainak.

Idéző H'Raahgr úgy gondolta, hogy a khál fajnak szüksége van mágikus hagyományára, amely kiemelte őt a félvad létből, de *Khalar* sokkal inkább a gyökerekhez való visszatérés szükségességét hirdette. Konfliktusuk megoldása végül azonban a balsorsú párbaj volt és az áldás, ami után *H'Raahgr* már nem akart szembeszállni *Khalar* örökségével és hívei élén kivonult *Khag*-ból, hogy új hazát keressen magának és népe maradékának.

A *Mhobara* folyam kegyelmére bízta magát és övéit, mágikus hatalmait összegyűjtve kiutat keresett *Khag* mágikus védművein keresztül. Sikerral járt, de öröksége meghatározó maradt a Völgy lakói számára is. Ennek nyomán gyakorolták önként magukon később a Folyamítéletet azok, akik örökre elhagyták a Hazát valamilyen vélt vagy valós bűnük révén. Máig mitikus és rituális hely a sziklaorom, ahonnan a harcosok egy halálmegvető ugrás után a folyóba zuhannak, hogy kétes kimenetelű utazásuk kezdetét vegye.

A *Mhobara* folyó ugyanis *Idéző H'Raahgr* mágiái és a Völgy mágikus védettsége révén egy veszedelmes kiút lehetőségét hordozza. Helyenként termágikus anomáliák, más síkok egy-egy szeglete tódul be hozzá és valóság szerint nincsen egy konkrét vége ennek. Véletlenszerűen érhet véget bármely ynevi folyó föld alól kibukkanó víztömegében északon és délen egyaránt. Nem is mindenkinek sikerül az átkelés.

A belső harcok lecsengése után a Birodalom megtorló hadjárata elmaradt, mivel magára vonta *Krán* figyelmét és a két nagyhatalom harcában a rövidebbet is húzta végül. Bár maradtak a Völgyhöz hasonló elszigetelt menedékek és más síkokon is minden bizonnyal maradtak tartalékai, de az ynevi Démonikus Ó-Birodalom nem bírta el végül önnön súlyát. *Khag*-ban pedig *Khalar* áldásának vétele után matriarchizmus alakult

ki, a Rőt Vadász nőtényei uralkodtak a faj felett évszázadokig.

A Folyamítéletet több okból is kérhették magukra később a harcosok. Hogyha csalódást okoztak választott uruknak, alulmaradtak egy párviadalban, elveszítették a családjukat, nem szükségből

vesznek el életet, más fegyverzetét tulajdonítják el és más hasonló „bűnök” képezik részét íratlan becsületkódexük erre vonatkozó fejezetének. Dominancia alapú társadalomnak élnek, ugyanakkor nagyon szorosak közöttük a családi, rokon kapcsolatok.

Ennek révén khálöltönként 2-3 rítusra bocsátott fiatal közül végül csak 1-1 jut ki élve a túloldalra. A Khag bölcsei nem is engedik, hogy túl sokan hagyják el a Völgyet, ezért komolyan megvizsgálják mindenki ügyét és lelkét, hogy szükséges-e amire készül. Mivel Khagban khálnak tilos kioltania a másik életét, mert Khalar áldását hordozza, arra is volt példa, hogy egy párban alulmaradt fél után a győztes is a rítust követelte magának, hogy Khag hegyein kívül felkutathassa és megölhesse a másikat. A bölcsek pedig engedélyezték neki a távozást.

Khag népessége valamivel több, mint egymillió. Népsűrűsége az emberének harmada, mert minden egyes egyed igényli a saját vadász- és életterületet. Ezért gondolhatják sokan okkal, hogy a terület egyes része vagy akár egésze nem Yneven található, pedig a térképen minden khál a Déli-Jégmezőkön jelöli ki a helyét. Erre a kérdésre biztos választ még sokáig nem fogunk kapni. Az itt élő khálok kivétel nélkül a *thom* alfajhoz tartoznak, amelyet

ők valamiképpen nemzetségnek vagy törzsnek azonosítanak maguk között, hogyha más alfajú társaikkal találkoznak.

Sokkal érdekesebb Idéző *H’Raahgr* és követőinek a sorsa, akik egyszerre bukkantak ki Észak-Ynev vadonjában. Hosszas vándorlás után végül az Ekbír sivatagban telepedtek le és a későbbi Nyugati-Városállamok hatalmi rendszerében egy független zsoldos államként jelennek meg, de ennek szomorú okai vannak. A démonikus rabigából frissen szabadult khálok nagyon nehezen viselték a vándorlást a Korok viharai között. Évtizedről-évtizedre távolabb kerültek vezetőjük által elképzelt misztikus hagyományok követésétől és végül már csak babonáikban és egyes különleges képességeikben nyilvánult meg ez.

A végül *Ka’Had* faluközösségének megalapítói már alig-alig őriztek emlékeket az őshazáról, mesékben és legendáikban homályos utalásokká szelídültek egykori küzdelmeik. Számukra már csak a vándorlás évszázadai maradtak meg, amelynek során idegen fajok állandó fenyegetése alatt éltek. Utolsó mágiaforgatójukat *Ediomad* hegyei között veszítették el, ezért mindörökké bosszút fogadtak a mélység *aquir* fattyai ellenében.

Egymásra utaltságuk révén azonban egy különleges képességük alakult ki, egyfajta gyenge közös tudat, amivel mindig érzik, hogyha fajtársuk van a közelben, illetve ha távolban is van, akkor érzik, hogy életben van-e vagy sem. A Hatodkor háborúiban való részvételük során pedig sokan

hatékony mágiatűrést fejlesztettek ki magukban. Ezek a változások azonban nem hagyták érintetlenül a faj küllemét sem. A *scorg* alfajhoz tartoznak az innen származó khálok. Ennek dacára örömmel veszik, hogyha fajtársukkal találkoznak és mindent megtesznek, hogy Ka'Hadba csábítsák.

Az itteni populáció ennek megfelelően igencsak változó, de ötszázezernél mindig több, a legnagyobb szaporulat és szerencse idején érte el a másfél milliót. Persze az állandó zsoldoshadjáratok és a Városállamokon belüli harcok is apasztják a létszámukat, de nagy területen szóródtak szét, sokszor még egymás elől is szintve rejtve laknak a sivatag enyhébb éghajlatú területein.

Ehhez képest sokkal kevesebbet tudhatunk azokról a khálokról, akik sohasem hagyták el a Démonikus Ó-Birodalom szolgálatát. Őket a Khag béliek mind a mai napig különböző neveken illet és már nem tartja khálnak. Be kell vallani, hogy az érzés kölcsönös. A *reep* alfajhoz tartozó khálok az eltelt évezredek legnagyobb részét másik síkokon töltötték, egyik-másik démon szolgálatában mire végre ismét ki tudták harcolni legalább a középvezetésben a helyüket.

Ezzel a ranggal és tisztséggel egyetemben mágiaforgató tudományukat is felélesztették, amivel újabb szeráfi paktumok kötésére váltak képessé. Ezért előszeretettel használják ki a lehetőségeket, hogy Ynevre utazzanak és a Birodalom romjai között kutassák fel még azokat a régi rítusokat és esküszövegeket, amiket felhasználhatnak új hatalmuk növeléséhez. Hogyha az ilyen alkalmak során van módjuk a szemükben állati sorba visszasülyedt egykori fajtársaiknak ártani ... akkor azt is nagyon szívesen megteszik.

A sztyeppék nomádjai olykor szemtanúi, amint a semmiből vagy éppen elhagyatott romok közül kilépnek ezek a távoli földről érkezett lények és utána napokig, hetekig barangolnak a vidékeken. A sámánok azonban már jó előre figyelmeztetést kapnak erről

démonaiktól és harcosaikat óvatosságra intik vagy éppen arra, hogy segítsék a khált küldetésében. Minden jel arra utal, hogy a faj belső harcaiból az embernemnek bölcsőbb kimaradnia ... de tanácsos figyelnie rá.

A khálok elfogadása és belépése az emberi kultúrába ugyan maradéktalanul még várat magára, de az elmúlt idők nagyobb világformáló eseményeinél kétségtelenül ott voltak, ahogy látszólag a Kalandozók között is érdemben számít, hogyha valaki ismeretségben áll a fajtájukkal. Ennek ellenére bizalomgerjesztő és riasztó mendemondák egyaránt járnak róluk szájról-szájra. Persze a kalandorok meséit egy ilyen kutatás során érdemes mellőzni és inkább a hivatásos historikusok munkáira kell alapozni.

A Dúlás viszontagságai között feljegyzésre került például, hogy egy menekültekkel teli karavánt megtámadó kráni lovagot egy, a vadonból kilépő két lábra álló oroszlánlány egy hegyeket megrengető ordítással párbajra hívott és annak rendje és módja szerint legyőzte, ezzel elegendő időt nyert, hogy a közeli erőd védelmébe érjenek a

földönfutóvá lett nők és a gyerekek. Ezzel szemben azt is rebesgetik, hogy Pyarron bukásakor láttak a harcoló kráni alakulatok között humanoid macskalényeket küzdeni, de a legvadabb ilyen beszámolók szerint a felvonuló kráni Tizenhármak között is volt hasonló szerzet.

A Manifesztációs Háború során Isidor de Sedierta maga jegyezte fel, hogy a Légijában szolgáló kalandozók közül több khál is akadt, aki a haditanácsban is érdemben ki tudta venni a részét. Refitanda ostromakor például hősiesen védelmezték az Erionba vezető térkaput a semmiből előtűnő amund fejedelmektől. Ugyanakkor az is feljegyzésre került, hogy a háború „előestéjén” egy kalandozó khál olyannyira a Kék Hold istenének hatása alá került, hogy maga több pusztítást okozott, mint az őrület nyomában érkező amund seregtettek együttesen.

A faj kettősségét sokkal jobban megérthetjük tehát, hogy megismerjük múltját és kultúráját, megosztottságának okait és felismerjük azt, hogy ki is az a „mi”, amivel Ynev poros útjain szembetalálkozunk. Számos vad rege kötődik hozzájuk, például hogyan próbálta őket egy őrült varázsló káoszlények révén

szaporítani, elfajzott északi városállamokban miként kényszerítik őket gladiátor életre és bár ezek a mendemondák mind bírnak valamilyen valóságtartalommal feltétel nélkül hitelt adni nekik komoly hiba volna.

A cikkben szereplő képek a Kronikak.hu honlapról származnak, ott illusztrálták a cikket, forrás vagy szerző megjelölése nélkül.

2016.06.19.

Szerző: Gulandro

Forrás: kronikak.hu

Szerkesztette: Magyar Gergely